

JUNIJ - MESEC SPOMINA

SPOMINSKA PROSLAVA V SLOVENSKI HIŠI

Po dveletni obvezni pavzi je na Binkoštni praznik, v nedeljo, 3. junija, cerkev Marije Pomagaj znova postala pretesna ob številni prisotnosti rojakov, ki so se, na vabilo Zedinjene Slovenije, zbrali da proslavijo domobranske žrtve vojne in komunistične revolucije na Slovenskem. Posebno opazno in opogumljajoče je bilo veliko število mladih.

Ko je vstopila procesija ministrantov z mašnikom, do tedaj še delegatom za Slovensko dušno pastirstvo v Argentini msgr. dr. Juretom Rode in somoševcem msgr. Mirkom Grbcem je zadonelo ljudsko petje in mogočno napolnilo ves sveti prostor. V mašni pridigi je dr. Rode priklical v spomin birmovanja v naši skupnosti, od prvih, ki jih je opravil begunski ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman naprej. Spomnil je tudi na osebno birmo prisotnih, na kraj in birmovalca. Omenil, da se je pred časom za birmance reklo, da postanejo vojaki ali vojščaki Kristusovi, danes pa bolj uporabljamo izraz pričevalci, vendar s podobnim in komplementarnim pomenom. Ob molitvah za duše žrtev vojne, revolucije, prisilnih vrnitev in izgnanstva, kot je, s tekstom dr. Debeljaka, zapisano na steklu ob steni cerkve, je priporočil tudi marsikdaj nelahko molitev za duše večinoma že pokojnih storilcev groznih umorov.

Sledile so molitve in poklon pred spomenikom, letos brez donečega zvoka trobente. Predsednika Zedinjene Slovenije in Mladinske organizacije, inž. Jure Komar in Niko Oblak sta ob častni prisotnosti bivših domobrancev Slavka Trudna in Bineta Magistra pred spomenikom položila venec rož v počastitev junakov.

Po petju domobranske "Mi legionarji" je proslavljanje nadaljevalo v dvorani škofa Rožmana s spominskim govorom inž. Jožeta Lenarčiča, v katerem je utemeljeno razglabljal o razliki med resnico in pripovedjo. Ker jim resnica ni služila, je komunistična stran ustvarila mite, kot so Osvobodilna Fronta in Narodno osvobodilna borba, nasprotnike pa ožigosala z izdajalci, ne glede na dejstva, ki dokazujejo nasprotno. Ker je govor vreden do zadnje pike, ga posebej objavljamo v celoti.

Za njim je na odru sledila akademija z naslovom "Jaz sem vstajenje", s poetičnim tekstom v skoraj obrednem bibličnem slogu, ki ga je Martin Sušnik napisal že leta 1999, torej še sredi svojega šolanja na filozofski fakulteti. Sestavljen je iz štirih delov.

V prvem (Luč večna) razmišlja o smislu in pomenu trpljenja, ob katerem v upanju kliče z mašnim prošnjam: **Gospod usmili se! Kristus usmili se! Gospod usmili se!** Sprašuje se:

Zakaj križ?

Zakaj streli in trupla

padajo sem in tja?

Kam je sedaj odšla

božja Previdnost,

luč brezčasna, kam je odšla?

Ob Lazarju iz Betanije se tolaži: **Kajti On je Vstajenje in Življenje in kdor vanj veruje bo živel tudi če umrje. On je Luč sveta. Kdor gre za njim, ne bo hodil v temi; imel bo luč življenja.** In še doda v potrdilo: **Ne obupaj duša. To, kar ti je dano, je treba preživeti. Dano ti je od zgoraj, iz najvišjih rok. Dano ti je po najvišji modrosti.**

Drugi del (**Brat brata**) predstavlja tragičnost nerazumljivega bratomora, ponazorjenega v pričevanju dveh otroških prijateljev, katerima je čas sprevergel igranje v sovražstvo in borbo:

Brat brata mori.

Iz lobanje enega

priteče curek krvi.

V očeh drugega,

praznina, laž

samemu sebi.

Kdor z njim ne drži,

"zasluži smrt" pravi.

Postal je gluha pred glasom vesti.

Tretji del (**Fiat voluntas tua**) je prikazan v obliki blagrov, kot Božji odgovor na vprašanja ob dogodkih, ki usmerjajo v obup. Predstavi nadnaraven pomen mučeništva:

Moj Bog, moj Bog.

Ali si me zapustil?

Moj dom je dom nezgod.

Samo jezo bi izustil.

Trpljenje je dano tistemu, ki zna in je zmožen trpeti.

Ali ne vidiš, Bog, bolešt,

lakoto, umiranje...?

Le kako biti upanju zvest?

Blagor lačnim in žejnim pravice, zakaj ti bodo nasičeni.

Niti umreti ne smemo pošteno.

Tepejo dušo mi palice zla;

telo je v krvi potopljeno.

Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani, zakaj njih je nebeško kraljestvo.

Pljuvajo v me, zasramujejo...

O Bog, kaj naj storim?

Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali in preganjali in vse hudo zoper vas lažljivo govorili. Veselite se in radujte, zakaj vaše plačilo v nebesih je veliko.

Zaključni četrti del (**Nova zapoved**) pa začrtuje pot, ki naj nas vodi, da končno presežemo razdvojitve. Proti ukazom in svetnim zakonom imamo novo zapoved, Božji zakon ljubezni, ki zahtevno tudi vključuje sovražnike.

Naj budi nas vsak dan ista zapoved, isti zakon ljubezni do prijateljev in do sovražnikov.

Pomnimo, da nam bo oproščeno, v isti meri v kateri bomo mi odpuščali. Vendar, oprostiti ne pomeni pozabiti.

Kjer ni resnice tam sprave ni.

Ne hodimo v temi,

božja luč nam sveti.

Z njo duševno objeti

-hrepeneče po potih

gremo po stezi vsi

k Stvarniku naproti.

V več kot dvajsetih letih odkar je nastal ta tekst so oblike delovanja v naši skupnosti v marsičem različne, ohranjajo pa se vodilne vrednote, ki jih kot goreče sveče vsaka generacija podarja naslednji. Če oluščimo vse kar je nepotrebne ali manj potrebne, nam ostane glavna zapoved: **Ljubimo se med seboj!**

Recitacija je gledališka zvrst, ki režiserju postavlja drugačne težave kot kako dramsko delo. Dani Grbec se je že po lastnih zaslugah upravičeno postavil kot vreden nadaljevalec v linijo, ki sta jo v naši skupnosti odlično začrtala Niko Jeločnik in Frido Beznik. Pri postavitvi je tekstu pridal kreativno smiselno dinamičnost in dosegel skoraj brezhubno izvedbo, za kar velja žlahtna pohvala vsem nastopajočim: Milena Rodriguez Burja, Lourdes Kocjančič, Paula Kocjančič, Valerija Urbanija, Paula Grbec, Marija Gerkman, Andrej Cukjati, Tomaž Koprivnikar, Aleš Koprivnikar, Jeremías Žitnik in Boris Rot.

Pohvalno delo so tudi opravili odgovorni za scenski prostor (Mariela Urbanija, Fede Cerar in sodelavci), luči in zvok (Aleks Šuc), kostume (Helena Cerar), maskiranje (Vanika Jazbec in Denise S. Orué), grafično oblikovanje (Monika Urbanija) in šepetalka (Sonja Gerkman).

Zaključno skupno petje himne Moja domovina je izzvenelo kot potrdilo našega vrednotenja visokih ciljev, ki so junake vodili v bojih in do njihove mučeniške smrti.

Franci Sušnik

Slike: Matjaž Godec

GOVOR

JOŽE LENARČIČ

Češki pisatelj Milan Kundera je napisal, da se narode uniči tako, da se jim odvzame spomin. Uničijo ti knjige, kulturo, zgodovino. In nekdo drug napiše druge knjige, z drugo kulturo, si izmisli drugo zgodbo; nato ljudje počasi pozabijo, kaj so in kaj so bili. In svet okoli tebe še hitreje pozablja, kdo si ti.

Dragi rojaki,

Po treh dolgih letih se spet srečamo tukaj, za spominsko proslavo, ki je za nas tako pomembna in tako potrebna. Zapomniti si moramo, da ta proslava potrjuje kdo smo in zakaj smo tukaj. Prihajamo izkazat čast in spoštovanje tistim dragim slovenskim bratom, ki so dali svoja življenja kot priče zvestobe našim narodnim in krščanskim koreninam. Katoliška Cerkev imenuje te, ki umirajo za Boga, mučence.

V preteklosti smo ob tej komemoraciji slišali veliko gorečih govorov, ki so nam pripovedovali o zgodovinskih in političnih okoliščinah naše slovenske tragedije. Lahko se spomnimo nekaterih pomembnejših točk: spomnimo se na primer kolaboracije komunizma s Hitlerjem leta 41; prekinitve tega pakta in takojšnjega začetka komunistične revolucije v naši deželi, ki so jo organizirali agitatorji, usposobljeni v tujini s strani sovjetskega boljševizma; spomnimo se zgodnjega poboja uglednih Slovencev, vzornih ljudi, ki so bili ovira za komunizem, in spomnimo se tudi prepoznega odziva slovenskega ljudstva, z improvizirano organizacijo vaške straže po vaseh; spomnimo se kapitulacije Italije leta 43 in oblikovanja domobranstva, prisiljenega v državljansko vojno in toleriranega s strani nemškega okupatorja v svojo korist; se prav posebno spomnimo konca vojne, umika okupatorjev in prihoda strašne rdeče sence, ki je zatemnila polovico Evrope in zasegla svoj vojni plen, vezanega na pogajanja zaveznikov v sramotnem paktu. To so zgodovinska dejstva, ki jih nihče ne more zanikati.

- Nadaljuje na 2. strani

Slika: Matjaž Godec

GOVOR - JOŽE LENARČIČ

- Iz 1. strani

Toda kljub tem dokazom so si v Sloveniji revolucionarji, ki so s tem evropskim paktom enostavno in arbitrarno pridobili vso oblast, izmislili zgodbo, ki je bila, kot je dejal Kundera, velika domišljajska pripoved, ki plete drugo zgodbo, da bi po svoje razložila drugo zgodovino.

Angleški pisatelj George Orwell je v svoji znani knjigi z naslovom »1984« napisal tole: »ko so vsi sprejeli laž, ki jo je naložila partija - ko so vsa poročila govorila isto -, je laž vstopila v zgodovino, in je postala resnica«

In če govorimo o Zgodovini, to, kar se je v resnici zgodilo v preteklosti, ne bi smelo prihajati samo od zgodovinarjev temveč od ljudi; od tistih, ki so v podrobnosti doživeli resničnost tistega časa.

Zakaj revolucionarji niso mogli z zgodovinsko resnostjo povedati, kaj se je v resnici zgodilo? Zakaj so se morali zateči k domišljaji, da bi povedali nekaj, kar se ni zgodilo? Preprosto zato, ker je bila resnica zanje nesprejemljiva.

Niso mogli povedati, da so za vsakega okupatorja ubili šest Slovencev, ker bi to pomenilo priznati, da njihov glavni sovražnik ni bil okupator. Niso mogli povedati, da so bili večina njihovih žrtev mladi ljudje, družine, duhovniki, učitelji, profesorji, večinoma apolitični ljudje, preprosti ljudje, kmetje, ker bi bil to dokaz pomanjkanja junaštva. Niso mogli povedati, da njihove številčne zmage niso bile v bitki, ampak v zahrbtni temi noči, zalezovanju neoboroženih ljudi, njihovih sosedov, v kraji, sežiganju in ubijanju. Niso mogli povedati, da je bil velik del njihovih ljudi vpoklicanih na silo, ki jim ideološko nikoli niso pripadali, bil prisiljen v brezmiselne spopade proti okupatorju, da so bili zlahka odpravljani, to bi pomenilo priznati, da ti mrtvi nikoli niso bili njihovi. Niso mogli povedati, da so največ ljudi pobili po vojni, in to neoboroženih ljudi, saj bi to pomenilo tudi priznati, da so bili vojni zločinci. Prav tako ne morejo povedati, zakaj je velik del revolucionarjev ob koncu vojne naredilo samomor, ali pa utrpelo strašne psihološke posledice, medtem ko nasprotni tabor tega ni doživel.

Kje so slovenski sodobni zgodovinarji, in zakaj niso šli v vasi, da bi ljudi vprašali, kaj se je v resnici zgodilo? Zelo malo jih je, ki so opravili to nalogo, kot so Jože Dežman in Jože Možina, dva zunanja človeka, prezirana s strani kaste psevdogodovinarjev ki še danes ohranjajo lažno umetno zgodovino.

Privrženci tega režima že preveč let presumerjajo razpravo o dogodkih med vojno v en sam vsiljen argument: zgodba o domoljubih in fašistih, o boju proti okupatorju, itd. Umetna pripoved, ki služi namenu odvratanja in zakopavanja resnice.

Kje so slovenski sociologi? Zakaj še vedno neradi analizirajo, kaj se je takrat zares dogajalo v slovenski družbi? Zakaj se je slovenska družba bolj bala revolucionarjev kot pa okupatorjev? Zakaj jim je slovenska družba, ko je razumela prave namene revolucionarjev, obrnila hrbet? Zakaj je prepusti človek iz vasi, kmet, zavrnil revolucijo? Zakaj? Ker vsaka revolucija prihaja zato, da poruši načela neke družbe, da lahko vsili drugo. In tista slovenska družba očitno tega ni hotela.

Vse te resnice so bile nesprejemljive za komunistične voditelje, velika zgodovinska sramota je bila, da jih je ljudstvo zavrnilo. Ta neuspeh njihove dialektike je bil tako očiten, da so se morali odločiti za edino možno pot, glede na njihov bolni um: zakol in si zamisliti zgodbo, da bi prikriili ta zločin.

Komunizem v takratni slovenski družbi nikoli ne bi mogel uspevati. To družbo so morali odpraviti, uničiti, da bi lahko izsilili novo družbo, po svojem okusu. 700 množičnih grobov vpije to resnico iz globin zemlje.

Zelo malo zgodovinarjev, ki pripadajo revolucionarni kasti, kot je Jože Dežman, rojen v režimu in indoktriniran s to zgodbo, se je uprlo tej absurdni farsji, ki so jo bili prisiljeni ponavljati.

Nima smisla govoriti o okupatorjih, fašistih, izdajalcih ali domoljubih. To je bila velika farsa, da se prikrije resnico, resnica pa je preprosta: da je takratni slovenski družbi lahko zavlada komunizem, sta bila potrebna holokavst in iznajdba druge zgodovine.

Kdo pa je bil takrat pravi kamen spotike za komunizem v Sloveniji? To niso bili konkretni politiki, ne nikakršni voditelji: bilo je nekaj bolj preprostega, nekaj, kar je bilo takrat trdno zasidrano v vest Slovencev, bil je cel nabor vrednot, načel, načina dojemanja življenja, ki ne bi mogel nikoli sprejeti komunizma. To je bilo krščanstvo.

V resnici nič novega za ta svet: boj med harmonijo, redom in resnico, proti upor, neredu in laži. Veliki tisočletni boj, ki poteka že od samega začetka človeštva. Veliko je takih primerov v zgodovini, kot se je zgodilo v Sloveniji, lahko omenimo: pokol krščanskega ljudstva v La Vandéeuju v času francoske revolucije, preganjanje in umor kristjanov v mehiški vojni Cristeros, zakol kristjanov med špansko državljansko vojno, holokavst krščanskih Armencev, iztrebljenje kristjanov v oddaljeni Sibiriji za časa Stalina, in pokol kristjanov ki se še vedno danes dogaja v Aziji in Afriki.

Slovenski revolucionarji so dobro vedeli, da lahko pridobijo le ravnodušne, nikoli pa ne bi mogli spreobrniti večine kristjanov. Zato, so po končani vojni usmrtili vse, ki bi lahko predstavljali zgled tega krščanskega življenja in izvajali najbolj brutalno rasistično preganjanje nad vsemi družinami likvidiranih, kar jih je bilo v zgodovini človeštva. Nadlegovali in mučili so preživeli ženske in otroke, da bi jih lahko čustveno zlomili.

Kje so zgodovinarji v Sloveniji?

Posledice v današnji slovenski družbi so še vedno grozne. Dediči režima so še naprej loža, ki snuje zaroto proti resnici, proti vsakršnemu redu, proti kakršnikoli harmoniji. Revolucija je ravno v tem, da vzdržuje zlom, da ovira red, da oddalji človeka od resnice.

Posledice so tako grozne, da danes sobivata dve antagonični komemoraciji v Sloveniji: dan spomina na boj proti okupatorju 27. aprila, in nedavno postavljen dan spomina na žrtve komunističnega nasilja, 17. maja. Dovolj je, da postavimo eno pred drugo, da vidimo ogromno protislovje. Eno od obeh mora biti nujno laž. Na eni strani so stare knjige izmišljene zgodovine, napisane v času režima, na drugi strani pa 700 množičnih grobov.

Danes smo se spet zbrali, da ne pozabimo na svoje korenine, da oživimo spomin. A pomembnejša od spomina je bila molitev, ki smo jo molili ravnokar med mašo. Molitev za svoje, za tiste, ki so bili pogumni in se niso odrekli krščanskim vrednotam, predvsem pa molitev za druge, ki so bolj potrebni, za tiste, ki so padli v zmoto, tiste, ki jih je skušala starodavna kača, tiste, ki so dvignili roko nad bratom. Moliti za te Slovence je tudi naša dolžnost, to od nas pričakuje naš Nebeški Oče, saj želi s svojo neskončno ljubezen rešiti vse. To je tisto, kar nas mora zaznamovati in to je tisto, kar nas najbolje povezuje s tisto preteklostjo, ki se je spominjamo danes. Hvala lepa.

REFLEXIONES - JOŽE LENARČIČ

El escritor checo, Milán Kundera, escribió: »Para liquidar a los pueblos, se empieza por privarlos de la memoria. Destruyen tus libros, tu cultura, tu historia. Y alguien más escribe otros libros, con otra cultura, inventa otra historia; después de eso, la gente comienza a olvidar lentamente lo que son y lo que fueron. Y el mundo que te rodea se olvida aun más rápido de quién eres tú«.

Estimados amigos,

Después de 3 largos años, nos volvemos a encontrar aquí, para este recordatorio tan importante, y tan necesario para nosotros. Necesitamos recordar, eso nos hace afirmar quienes somos, y por que estamos aquí. Venimos a rendirle nuestro honor y respeto, a esos queridos hermanos eslovenos que dieron la vida por su testimonio de fidelidad a nuestras raíces nacionales y cristianas. La Iglesia Católica llama a quienes mueren por Dios, mártires.

En el pasado, aquí, para esta conmemoración, hemos escuchado muchos encendidos discursos, relatando las circunstancias históricas y políticas de nuestra tragedia eslovena. Podemos recordar algunos hitos más importantes: la colaboración del comunismo con Hitler en el año 41; la ruptura de ese pacto y el inicio inmediato de la revolución comunista en nuestras tierras organizada por agitadores entrenados en el extranjero por el bolchevismo soviético; la temprana matanza de eslovenos notables, gente ejemplar que significaba un estorbo para el comunismo; la tardía reacción del pueblo esloveno para resistir esta agresión con la vetusta y espontánea organización de las Guardias de pueblo en los pueblos; la capitulación de Italia y la formación de los domobranci, forzados a entrar en la guerra civil, tolerada por el ocupante alemán para su provecho; la finalización de la guerra, el retiro de los ocupantes y la llegada de la terrible mancha roja que ensombreció la mitad de Europa tomando su botín de guerra, tal como fue negociado por los aliados en aquel pacto vergonzoso. Esos, son los hechos históricos, y nadie puede negarlos.

Sin embargo, a pesar de estas evidencias, en Eslovenia, los revolucionarios que recibieron gratuitamente el poder gracias a ese pacto, inventaron un relato, que como dijo Kundera, fue una gran narrativa fantástica para contar otra historia, para explicar lo que no ocurrió.

El escritor inglés George Orwell escribió en su famoso libro »1984«: »cuando todos aceptaron la mentira impuesta por el partido -cuando todos los informes decían lo mismo- la mentira pasó a la historia y se convirtió en la verdad«.

Y hablando estrictamente de Historia, lo que realmente ocurrió, no debería provenir sólo de los historiadores, sino principalmente del pueblo, aquel que, en la gran diversidad de los detalles cotidianos, vivió la realidad.

¿Por qué los revolucionarios no pudieron contar con seriedad histórica lo que realmente pasó? ¿Por qué tuvieron que recurrir a la imaginación para contar algo que no ocurrió? Simplemente, porque la verdad les resultaba inaceptable.

No podían contar que mataron a seis eslovenos por cada ocupante; porque eso equivaldría a reconocer que su principal enemigo no fueron los ocupantes. No podían contar que la mayoría de sus víctimas fue gente muy joven, familias, clérigos, maestros, profesores, gente totalmente apolítica, gente simple, campesina en su mayoría; porque eso mostraría la medida de su cobardía. No podían contar que sus victorias no fueron en las batallas, sino en la cobardía de la noche, acechando a gente desarmada, a sus propios vecinos, robando, incendiando, asesinando. No podían contar que una buena parte de sus reclutados por la fuerza, aquellos que nunca les pertenecieron ideológicamente, fueron empujados a escaramuzas ridículas contra el ocupante, para que fueran eliminados fácilmente; eso equivaldría a reconocer que esos muertos nunca fueron suyos. No podían contar que la mayoría de las personas que mataron fue después de la guerra, personas desarmadas; porque eso equivaldría a reconocer que fueron criminales de guerra. Tampoco pueden contar, por qué una gran parte de los revolucionarios, al terminar la guerra, se suicidaron, o sufrieron terribles consecuencias psicológicas.

¿Dónde están los historiadores eslovenos? ¿Por qué no fueron hasta los pueblos, a preguntarle a la gente qué ocurrió realmente? Sólo hay un par que hizo esa tarea, Jože Dežman y Jože Možina por ejemplo, dos outsiders, despreciados por la casta de pseudo historiadores que todavía hoy perpetúan la mentirosa historia artificial.

Durante demasiados años ya, los continuadores de aquel régimen han desviado el debate hacia un único argumento forzado: el relato sobre patriotas y fascistas, la lucha contra los ocupantes, etc. Un relato artificial, para distraer y sepultar la verdad.

¿Dónde están los sociólogos eslovenos? ¿Por qué se resisten todavía a analizar lo que realmente ocur-

ría en la sociedad eslovena de aquel momento? ¿Por qué la sociedad eslovena les temía más a los revolucionarios que a los ocupantes? ¿Por qué la sociedad eslovena, cuando entendió los verdaderos propósitos de los revolucionarios, les dio la espalda? ¿Por qué el hombre simple de los pueblos, el campesino, rechazó la revolución? ¿Por qué?, porque toda revolución viene a demoler los principios de una sociedad, para imponer otra. Y aquella sociedad eslovena, no quería eso.

Todas estas verdades resultaban ser bochornosas para los líderes comunistas. Fue algo inaceptable para ellos, fue una gran vergüenza histórica que el pueblo los rechazara. Era tan evidente este fracaso de su dialéctica, que tuvieron que optar por el único camino posible, de acuerdo a sus mentes enfermas: el exterminio, y el invento de un relato para ocultar ese crimen. Jamás hubiera podido triunfar el comunismo en la sociedad eslovena de ese momento. Tuviron que eliminar esa sociedad para imponer la nueva. 700 fosas comunes gritan esta verdad desde las profundidades de la tierra.

Muy pocos historiadores pertenecientes a la casta revolucionaria, como Jože Dežman, nacidos bajo el régimen y adoctrinados por este relato, se han revelado contra esta farsa tan absurda que les obligaban a repetir.

No tiene ningún sentido hablar de ocupantes, fascistas, traidores o patriotas. Esa fue la gran pantalla para ocultar la verdad, y la verdad, es muy simple: para que pudiese reinar el comunismo sobre aquella sociedad eslovena de aquel momento, fue necesario un holocausto y la invención de otra historia.

¿Quién fue el verdadero escollo para el comunismo en la Eslovenia de aquel tiempo? No fueron los políticos concretamente, no fueron los líderes de ningún tipo: fue algo más sencillo, algo que estaba firmemente arraigado en la mente del esloveno común de esa época, era todo un conjunto de valores, principios, una forma de entender la vida que jamás hubiera podido aceptar el comunismo. Eso, era el cristianismo.

Nada nuevo para este mundo en realidad: la lucha entre la armonía, el orden y la Verdad, contra la rebeldía, el desorden y la mentira. La gran lucha milenaria, la que se viene librando desde el inicio mismo de la Humanidad. Hay muchos ejemplos en la Historia como lo ocurrido en Eslovenia: El exterminio del pueblo cristiano en La Vandée a manos de la Revolución Francesa, el exterminio de cristianos en la guerra cristera mejicana, el exterminio de cristianos durante la guerra civil española, el holocausto de armenios cristianos, el exterminio de cristianos que está sucediendo ahora mismo en Asia y África.

Los revolucionarios eslovenos sabían bien que sólo podían captar a los indiferentes, pero jamás podrían convertir a esa mayoría de cristianos. Por eso, luego de exterminar a todos aquellos que podían representar un ejemplo de aquella vida cristiana, después de la guerra, impusieron la más brutal persecución racista que se haya visto en la historia de la humanidad, contra todas las familias de los exterminados. Atosigaron y torturaron a esas mujeres y niños sobrevivientes para quebrarlos emocionalmente.

¿Dónde están los historiadores en Eslovenia?

Las consecuencias siguen siendo terribles en la sociedad eslovena actual. Los herederos del régimen siguen siendo una Logia que conspira contra la verdad, contra todo posible orden, contra toda posible armonía. Es que la revolución es eso, mantener la confusión, alejar al hombre de la Verdad.

Son tan terribles las consecuencias, que hoy conviven dos conmemoraciones antagonistas: el día de la memoria por la lucha contra los ocupantes el 27 de abril, y el recientemente instaurado día de la memoria por las víctimas de la violencia comunista el 17 de mayo. Basta poner un criterio frente al otro para ver la tremenda contradicción. Uno de los dos, necesariamente debe ser mentira; de un lado están los viejos libros de la historia inventada, escritos durante el régimen, y del otro lado están las 700 fosas comunes.

Hoy nos hemos reunido para no olvidar nuestro origen, para hacer memoria. Pero más importante que la memoria, fue la oración que hemos hecho hace un rato, durante la misa. La oración por los nuestros, los que fueron valientes y no renunciaron a sus valores cristianos, pero, sobre todo, la oración por los otros, los que cayeron en el error, los que fueron tentados por la antigua serpiente, los que levantaron su mano contra el hermano. Orar por esos eslovenos, también es nuestro deber, es lo que nos pide el Señor, porque con su amor quiere salvar a todos. Orar por todos, es lo que define quienes somos, y es lo que mejor nos conecta con ese pasado que hoy recordamos.

Muchas gracias.

I. Luč večna

Tiha megla vali se po dolini.
Življenje in smrt darovana
Bogu, narodu in domovini.
Odrpta je državna rana;
iz nje tečeta voda in kri
v spomin težkih dni
in noči v mori dolgi,
nemogočih sanj v vojni
in nemočnih, solznih očih.

Oče, ne moja
temveč tvoja volja
se je zgodila.
Šel ni kelih mimo mene.

Globoko, na dnu srca,
neka luč, ki prihaja iz raja,
in ki je Resnica vsa,
z močjo nas obdaja.
Luč, ki je prišla na svet
in se rodila zato,
da priča resnico.

“Kaj je resnica?”
Zakaj križ?
Zakaj streli in trupla
padajo sem ter tja?
Kam je sedaj odšla
Božja Previdnost,
Luč brezčasna, kam je odšla?

Ne boj se, brat. Tisti, ki je s solzami v očeh videl, da Lazar iz Betanije leži v spanju, vidi tudi nje, katerih obraze je pokrila smrtna megla. Vidi, da spijo in ve, da jih bo obudil, če je njih smrt bila v božjo slavo. Ukazal bo, naj odvalijo kamen in rekel: “Pridite ven”. Po imenu jih bo klical. Tako bo storil s tistimi, ki so dali življenje Zanj. Kajti On je Vstajenje in Življenje in kdor vanj veruje bo živel tudi, če umrje. On je Luč sveta. Kdor gre za njim, ne bo hodil v temi; imel bo luč življenja.

Spomni se, Gospod,
padlih prijateljev svojih.
Če tvoji so bili v bojih,
naj plete se iz roda v rod
venec spomina.
Naj njih domovina
razsadi zaslužene grobove.

Solze so stare in nove.

Usoda takega življenja:
učiti se iz trpljenja.
Slutim iz daljave
vonj hrepenenja
po sreči večni.
Vsi -misleč se nesrečni-
iščemo tisti mir
brez sprememb ne časa,
brez težav in ovir:
Pogled Večne Luči.

Ne obupaj, duša. To, kar ti je dano, je treba preživeti. Dano ti je od zgoraj, iz najvišjih rok. Dano ti je po najvišji modrosti. Dan za dnem -res je- se moramo boriti. Borimo se proti nesreči, proti krivici, proti ostalim in proti samemu sebi.

Še besede so nam orodje, s katerim se branimo in napadamo. Padamo dan za dnem; telo omaga in obraz brezčuten pade na mokro zemljo. Valimo se po blatu in zdi se nam, da ne moremo več. Streljajo nad nami. Tedaj tudi mi začnemo pobijati, v prepričanju, da tuja smrt pomeni nam življenje. Tako padamo v še nižja tla, v tla samote, v tla sovražstva, v tla zmote.

Kajti življenje brata je v mojem življenju, in moje v njegovem. In najino v njihovem, in njihovo v najinem. Vsi se stikajo med seboj in vsi izvirajo iz Istega. Vsak se bo vrnil k Izviru po svoji poti, a le, če tudi ostalim pomaga hoditi.

- Oče, ki nas ljubiš kot sinove in pred katerim smo vsi bratje. Gospod Usmili se.
- Sin, ki nas učiš, da kdor hoče ljubiti Stvarnika mora ljubiti tiste, ki jih je On ustvaril. Kristus Usmili se.
- Oče, modrost sama in pravičen sodnik. Gospod Usmili se.

II. Brat brata

Romajo svoj križev pot
telesno ranjeni in duševno potrti,
v ječah groze zaprti,
v roké morilca izdani,
romajo svoj križev pot
v roké rojakov prodani.

Peljejo jih smrtni vagoni
in tovornjaki zadnje noči
brezbrižno po klancu.
Izdihavajo že zadnje moči;
srce se trese domobrancu,
s silo trka mu na prsa mlada,
-češ, da zdaj bo konec-
krvave solze obvlada
in čaka že novo Življenje.
Na okolju sami znani obrazi.
Nekateri z mečem šminkani
(v očeh bolest se opazi);
drugi, nejasni, skominajoči strah
povzročajo prvim s silo
misleč, da so ti le prah,
ki umaže domovino.

JAZ SEM VSTAJENJE

*Skrivnostni so božji razlogi.
Bratu in meni sta dani vlogi;
v njih, sreča in trpljenje
bistvena elementa sta.
Dolžnost biti luč sveta-
dolžnost biti sol zemlje.*

**Na čast domobranskim
žrtvam med komunistično
revolucijo na Slovenskem**

Vrnitev, lakota,
roke vezane z žico,
pretepanje, smrt...
Nekdo zakriva resnico.

»-Tišina
-Oddajte orožje
-Brž na vagon.
-Dol, na kolena!
-Izdajalci domovine!
-Ti, sramota slovenska!
-Pobijal si, zdaj pa mamo kličeš...
-Sleci se in korakaj.
-Kdo bo pa tebe branil?
-Z okupatorjem se zbiraš...
-Strel in v jamo.
-Dinamitiraj
-O tem niti besede...«

Veter šumi šepetajoče.
Trdi mrz oznanja.
Nekje je brat, nekje oče
umira ali že sanja,
da ga angeli neso.
Živalska smrt človeka.
Pojavila rdeča se bo reka
in vonj po truplih starih dni
iz pokopališke zemlje bo iztekal
in žgal pljuča naših ljudi.

Gola mlada telesa
padala so v jamo smrti.
Umirajoči pogledi, komaj še odprti,
dvigali so se v nebesa.

Priča: Še kot otročička sva se igrala skupaj, tekla po dolini, prav tako kot mnogi prijatelji, sosedje ali bratje. V najino zanimanje niso spadali ne politika, ne njegovi ideali, ne fanatizem... Boriti se za domovino ni bilo v naših otroških računih. Domovina nam je bila pač zemlja, tla na katerih so naše iluzijske igre prihajale do realnosti. Domovina je bila le dom, v katerem sta rasli naša otroška nedolžnost in ljubezen. Dolgo je že tega; zdi se mi, da se je to zgodilo v drugem življenju. Čas, ki neusmiljeno teče, je spremenil najine položaje. Ko zopet sva se znašla drug pred drugim, že ni šlo več za igro ne za njeno nedolžnost. Ko zopet so se nasprotile naše oči, sva oba skrbela, kdo ustrelil prvi. Zabava se je spremenila v skrb, tekma v borbo, prijateljstvo v sovražstvo. Ali je res človeštvo zmožno takih napak?

Brat brata mori.
Iz lobanje enega
priteče curek krvi.
V očeh drugega,
praznina, laž
samemu sebi.
Kdor z njim ne drži,
»zasluži smrt« pravi.
Postal je gluha pred glasom vesti.

III. Fiat voluntas tua

Moj Bog, moj Bog.
A si me zapustil?
Moj dom je dom nezgod.
Samo jezo bi izustil.

Trpljenje je dano tistemu,
ki zna in je zmožen trpeti.

Ali ne vidiš, Bog, bolest,
lakoto, umiranje...?
Le kako biti upanju zvest?

Blagor lačnim in žejnim pravice,
zakaj ti bodo nasičeni. (Mt 5, 6)

Niti umreti ne smem pošteno.
Tepejo dušo mi palice zla;
telo je v krvi potopljeno.

Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani, zakaj njih je nebeško kraljestvo. (Mt 5, 10)

Pljuvajo v me, zasramujejo...
O Bog, kaj naj storim...

Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali in preganjali in vse hudo zoper vas lažljivo govorili. Veselite se in radujte, zakaj vaše plačilo v nebesih je veliko. (Mt 5, 11-12)

Bog, Oče veselja,
v nebesih in na zemlji
se zgodi tvoja volja.

Skrivnostni so božji razlogi.
Bratu in meni sta dani vlogi;

v njih, sreča in trpljenje
bistvena elementa sta.
Dolžnost biti luč sveta-
dolžnost biti sol zemlje.

- Rekel si mi: Hodi za menoj.
- Rečem ti: Zgodi se po tvoji besedi.

IV. Nova zapoved

Svet se napolnjuje z ukazi.
Ukaže nam vojska, sosedje,
potujoči vladarski obrazi...
A njihovi zakoni minevajo,
kajti s silo svojo ne obsegajo
najnotranje kote duše moje.
Radi bi ukazali po svoje,
daleč od brezčasnih zakonov.

Ti zapoved novo si dal.
Prišel na svet si zato,
da nihče brez nje ne bi ostal.
Zakon ljubezni je zakon tvoj.
Rekel si mi, pomoč naj nudim
komur gre z mano na boj,
a tudi sovražnika naj ljubim.

Vesoljna in brezčasna je tvoja zapoved.

Kdo jo resnično izpolnjuje?

Niso je izpolnjevali tisti, zaradi katerih ste nekateri odšli iz svoje domovine, in ne izpolnjujemo je mi, kadar pohojamo drug drugega pri delu, v družini, v vasi...

Ko bi govoril jezik svojih prednikov in jezik svoje sedanje domovine in vse jezike koristne za napredek na tem svetu, ljubezni pa bi ne imel, sem neharmonični brneč bron.

Ko bi moja vera prestavljala goré in moja znanost bila vsem v občudovanje, ko bi znal naštet vse padce domobranskega križvega pota, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič.

Ko bi vedel, kako so nekateri dali življenje in bi sam dal svoje telo, da bi zgorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi.

Ko bi ustanovil slovenske domove, delal zanje, sodeloval pri ohranjanju slovenske kulture, ljubezni do tega in do bližnjega pa bi ne imel, odsotna je najvišja človeška dolžnost, tista, ki ne išče svojega, se ne veseli krivice temveč resnice, vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenaša. (po Pavlu, 1Kor 13,1- 7).

Molitev:

*Nauči nas Gospod
slediti tvojo pot,
pot tvojega edinega Sina.
Naj bo naša domovina
naše ljubezni dom.
Kakor tvoji učenci
pozabil ne bom,
kar ste nas Ti in mučenci
učili za naše življenje.
Bodisi smeh ali rane,
bodisi sreča ali trpljenje,
ljubezen vedno naj ostane.*

Dolga leta nazaj, vem,
smo se borili med brati.
Znali so nas psovati,
preganjati in ubiti.
Tisti, ki smo se rodili drugod,
in tisti, ki ste se morali izseliti,
imamo -vsak v svoji vesti-
nalogo dvojno za izvršiti:
biti spominu vedno zvesti,
spominu na narod trpin,
spominu na smrt in boj,
ter, kot ljubil nas je Sin,
ljubiti se vedno med seboj.

Združimo se skupaj v eno moč, eno skupnost, z zavedanjem, da delamo »našo malo Slovenijo« sredi betonskega vonja južnih mest. Zdaj smo na vrsti mi, da sprejmemo zgled naših prednikov in postanemo zgled tistim, ki prihajajo za nami.

Vse to je pa le mogoče
z ljubeznijo med nami.
Ljubezen naše sanje dramati,
pomaga doseči kar se hoče.

- Naj budi nas vsak dan ista zapoved, isti zakon Ljubezni do prijateljev in do sovražnikov.
- Pomnimo, da nam bo oproščeno, v isti meri v kateri bomo mi odpustili. Vendar, oprostiti ne pomeni pozabiti.

Kjer ni resnice
tam sprave ni.
Ne hódimo v temi,
božja luč nam sveti.
Z njo duševno objeti
-hrepeneče po poti-
gremo po stezi vsi,
Stvarniku naproti.

Verujemo v Sina.
On je Vstajenje,
On je Življenje.

*Vanj so verovali naši mučenci. Njemu so zaupali svoje življenje.
In kdor vanj veruje in izpolnjuje njegovo zapoved, vekomaj ne bo umrl.*

Ljubimo se med seboj.

JUNIJ - MESEC SPOMINA

SPOMINSKA PROSLAVA V SLOMŠKOVEM DOMU

NAŠ SKUPNI SPOMIN - NAŠA IDENTITETA

Pod tem naslovom smo v nedeljo, 12. junija, v Slomškovem domu počastili žrtve vojne in revolucije v Sloveniji.

Po običajni nedeljski sveti maši, ki smo jo zaključili z molitvijo za pokojne, smo zbrano prisluhnili besedam zdaj že pokojnega dr. Kajetana Gantarja in dr. Jožeta Možine. Sledijo odlomki izbranih besedil:

“Mesec maj leta 1945 predstavlja eno najbolj usodnih obdobij v zgodovini slovenskega naroda. 26. maja tega leta, dobra dva tedna potem, ko je ob koncu druge svetovne vojne v Evropi utihnilo orožje, so z balkona ljubljanske univerze nedvoumno napovedali in nekaj tednov za tem skrbno načrtovali in v najstrožji tajnosti izvedli izvensodni pomor deset tisoč razoroženih slovenskih fantov in mož. Več, kot so jih v štirih letih vojne pobili trije okupatorji.”

“Vso tedanjo negotovost, strah in grozo sem osebno doživljal, ko sem kot štirinajstletnik spremljal svojega bolnega očeta čez Ljubelj na begu pred »svobodo«, ki jo je v domovino prinašala partizanska vojska. Toda še bolj kot groza, strah in lakota, bolj kot pomanjkanje in občutek negotovosti, nas je bolelo poniževanje in zmerjanje s fašisti in narodnimi izdajalci. S kakšno moralno pravico so ti, ki so pred štirimi leti družno z nacističnimi okupatorji po naših hribih kurili kresove ob proslavljanju prvomajskega delavskega praznika, te žaljive etikete natikali nam, ki smo bili med prvimi žrtvami nacističnega nasilja?”

“Medtem ko se je v domovini čedalje močnejše uveljavljalo enoumje, ki ga je diktirala partija in je ob prvi priložnosti grobo prekršilo in pogazilo sklenjeni mednarodne obveznosti, so se v taboriščih in drugih begunskih središčih svobodno odvijale živahne politične debate in diskusije, ki so iskale in skušale najti odgovore na vprašanja o bodočnosti slovenskega naroda. Čedalje bolj se je uveljavljalo

prepričanje, da je okvir in obstoj Jugoslavije kot države, ki krši in gazi mednarodne pogodbe, zagotovila in jamstva, neka zavožena in zgrešena institucija, ki nima bodočnosti. Edina svetla perspektiva za obstoj in ohranitev slovenske nacionalne samobitnosti je v izgradnji samostojne slovenske države.”

“Revolucionarno nasilje ima namreč korenine, ki so pognale »do pekla«. Povojni množični umori izpolnjujejo zahtevane zakonske znake genocida po domačem in mednarodnem pravu. To nasilje, in z njim slovenski razkol, se je kot politični projekt povojne oblasti nadaljeval, saj je bil ustroj družbe naravnano tako, da je žrtvam revolucije preprečeval dostop do virov, ki bi jim pomagale razrešiti travme. Onemogočen je bil celo spomin na žrtve, žalovanje in pokop; zapovedan je bil molk.”

“Spoznanje, da povzročajo bolečino in bolezen tudi travme, ki jih nikoli nismo doživeli, ampak le podedovali, nam pomaga razumeti tudi sedanje stanje slovenske družbe in posameznikov s povsem novega zornega kota. Bolj ko skušamo nedorečeno zgodovinsko obdobje potiskati v pozabo, ne da bi ga dojeli, bolj se nam njegove posledice kažejo na nezavedni ravni.”

“Kritični pretres in soočenje z lastno preteklostjo je sestavni del dozorevanja vsake skupnosti. Slovenci smo pred nalogo, da ta tragedija ne ostaja na obrobju javnega zanimanja. Dileme tega obdobja nam še ni uspelo ponotranjiti do te mere, da bi brez ideoloških primesi, in na podlagi dejstev, postale konsenzualni del kolektivnega spomina. Skupnosti, ki nimajo skupnega spomina in imajo okrnjena merila za vrednotenje zla, pa težko sestavijo celovito identiteto.”

“Zgodovinski dediščini ni mogoče, pa tudi ni pametno, ubežati. Vsak narod, zato, da bi lahko živel kot pravična in svobodna skupnost, se mora soočiti s svojimi patologijami in zločini iz preteklosti – kar je najbolj prepo-

znavna značilnost težkih dediščin. Osrednji razlog za spominjanje je običajno želja, da bi se zla dejanja ne ponovila in bi žrtve te krivice ne utonile v pozabo.”

Med branjem so šolski otroci nosili svečke pred fotografije padlih svojcev. Ob koncu so pa te svečke v procesiji nesli na dvorišče, pred spominsko ploščo, kjer smo za pokojne takole molili:

Najvišji, vsemogočni in usmiljeni Bog!

Spoštljivo se spominjamo velikega trpljenja in smrti slovenskih mučencev. Verovali so vate in v svobodo vseh Božjih otrok, ljubili so svojo domovino in njena davna izročila. Usmiljeno sprejmi, prosimo, njihovo žrtev in razlij svojo milost nad Slovenijo in nad ves slovenski narod, da bo tebi v čast stopal v varno prihodnost ter napredoval v duhovni in vsakršni blaginji. Amen.

Vsi slovenski mučenci, prosite za nas!

Po trenutku molitve in molka smo našo spominsko proslavo zaključili s pesmijo “Moja domovina”.

NAŠ SKUPNI SPOMIN - NAŠA IDENTITETA

Besedilo: dr. Kajetan Gantar („Rojstvo novih domovin“), dr. Jože Možina
Recitatorji: Viki Kastelic, Natalija Smole, Andrej Kočar, Polde Malalan
Izbral in pripravil: Štefan Godec

Slomškov dom

Slike: Matjaž Godec

SPOMINSKA PROSLAVA V HLADNIKOVEM DOMU

Spomin in korenine, ki nas združujejo kot skupnost so nas znova sklicale, da se je v nedeljo, 12. junija, veliko število rojakov zbralo v Hladnikovem domu, da bi proslavili domobranske žrtve vojne in komunistične revolucije na Slovenskem.

Ob 9. uri smo se združili pri daritvi svete maše v cerkvi Marije Kraljice, kjer smo molili za naše domobrance in se v evharistiji povezali z njimi, ki so že v nebeškem kraljestvu.

Po maši smo skupaj z gospodom Jožetom Bokaličem stopili v dom, pred spomenik padlim domobrancem, kjer smo slišali čustvene besede, ki pomagajo ohraniti goreči plamenček upanja in spoštovanja. Navdihnjene besede so nam napolnile srce z ljubeznijo in hvaležnostjo. Gospod Pavle Jemec je položil venec rož v spomin našim junakom.

Proslavljanje je nadaljevalo v dvorani, otroci so prehodili dvorano do odra z malimi rdečimi svečkami in tam so te male rokice, kot sedanji obisk na neznane grobove, počastile naše mučence.

Za njimi je na odru sledila ponovitev akademije z naslovom “Jaz sem vstajenje”, ki je bila že predstavljena v Slovenski hiši 5. junija.

Dani Grbec

Slike: Denise S. Orué

PRISTAVA

Zanimiv sestanek staršev

V nedeljo, 29. maja, smo se učenci, starši in učitelji Prešernove šole zbrali pri sveti maši. Po njej smo imeli zelo zanimivo predavanje našega dušnega pastirja, g. Francija Cukjatija.

Ker predavatelj ni bilo potrebno posebej predstaviti, je voditeljica šole, ga. Andrejka Papež Córdoba, v uvodu nakazala potrebo duhovne rasti ter napovedala naslov predavanja: Družina - Cerkev v malem.

G. Franci je stvarno nakazal problematiko današnje družine, izzive v današnji razkristjanjeni družbi in bistveno vlogo obeh staršev v krščanski vzgoji svojih otrok. Nakazal je zanimive primere iz lastnega družinskega okolja in iz pastoralnega dela v argentinski katoliški šoli.

Sledila so zanimiva vprašanja staršev, na katera je odgovoril duhovnik in nekateri udeleženci, tako da je bil ta del sestanka dinamičen in pester.

Z veseljem pričakujemo naslednji sestanek!

Nadica Kopač Grohar

SLOVENSKA VAS | Športni dan

V sredo, 25. maja, smo v Slovenski vasi praznovali športni dan. Na žalost je bilo vreme oblačno in deževno. Prav do prejšnjega večera smo razmišljali, če se bo naš program lahko vršil, saj vremenska napoved ni bila najboljša. *Niti toča nas ne bi ustavila! Pa itak naredimo in naj bo kar bo*, smo sklenili v whatsapp skupini.

Dobra volja in navdušenost vseh udeležencev je pripomogla, da je vse lepo izpadlo. Dekleta so tekmovala v odbojki, prišlo je kar pet ekip. Igrali smo v telovadnici farne šole, za kar se lepo zahvaljujemo duhovnikom.

Na srečo čez dan ni veliko deževalo, samo malo je pršilo, in fantje so lahko brez težav odigrali nogometne tekme. Udeležile so se tri skupine.

Letos smo vključili tudi namizni tenis, z dvema tekmama; eno za mladino, drugo za odrasle, (nekdanjo mladino); zelo zanimivo je bilo! Nekateri so bili prav navdušeni in so se že menili za prihodnji turnir.

Kot običajno so bili na razpolago tradicionalni hamburgerji in nov dodatek, «big Aldi» (dvojno meso, dvojni sir). Zanimivo in uspešno! Poleg tega smo kot ponavadi nudili najboljše lanuške bondiole.

Prišel je čas finale, komaj smo dihali od napetosti, pri nogometu sta se pomerili skupini iz Ramosa in Lanusa. Žal je domača ekipa izgubila.

Pri odbojki je pa zmagala sanjuška skupina »Naš dom«.

Pri mladinskem namiznem tenisu sta zmagala Nejko Magister in Valentin Zupanc, pri odraslih pa Jure Miklič in Stanko Šenk, naše čestitke!

Ko je bilo vseh tekem konec so mladi ostali v okrepčevalnici, pili vročo kavico in se gorki vrnili domov.

Hvala vsem, ki so sodelovali in nam pomagali na kakršenkoli način!

Vale

NASTOPILA 15. VLADA REPUBLIKE SLOVENIJE

Dober mesec po zmagi na državnoborskih volitvah je dr. Robert Golob - po koalicijskem sporazumu med Gibanjem Svoboda, Socialnimi demokrati in Levico - uspel sestaviti 15. vlado Republike Slovenije. »Ta vlada bo najuspešnejša do zdaj,« je obljubil predsednik vlade.

Po sedemurni razpravi je Državni zbor na izredni seji 1. junija potrdil 17-člansko ministrsko ekipo:

- **Tanja Fajon**, podpredsednica vlade in ministrica za zunanje zadeve (iz kvote SD)
- **Luka Mesec**, podpredsednik vlade in minister za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti (iz kvote Levice)
- **Danijel Bešič Loredan**, podpredsednik vlade in minister za zdravje (iz kvote Gibanja Svoboda)
- **mag. Tatjana Bobnar**, ministrica za notranje zadeve (iz kvote Gibanja Svoboda)
- **Klemen Boštjančič**, minister za finance (iz kvote Gibanja Svoboda)
- **Marjan Šarec**, minister za obrambo (iz kvote Gibanja Svoboda)
- **dr. Dominika Švarc Pipan**, ministrica za pravosodje (iz kvote SD)
- **Matjaž Han**, minister za gospodarski razvoj in tehnologijo (iz kvote SD)
- **dr. Asta Vrečko**, ministrica za kulturo (iz kvote Levice)
- **Uroš Brežan**, minister za okolje in prostor (iz kvote Gibanja Svoboda)
- **Bojan Kumer**, minister za infrastrukturo (iz kvote Gibanja Svoboda)
- **Igor Papič**, minister za izobraževanje, znanost in šport (iz kvote Gibanja Svoboda)
- **Sanja Ajanović Hovnik**, ministrica za javno upravo (iz kvote Gibanja Svoboda)
- **Irena Šinko**, ministrica za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano (iz kvote Gibanja Svoboda)
- **dr. Aleksander Jevšek**, minister brez resorja, pristojen za razvoj in evropsko kohezijsko politiko (iz kvote SD)
- **dr. Emilija Stojmenova Duh**, ministrica brez resorja, pristojna za digitalno preobrazbo (iz kvote Gibanja Svoboda)
- **Matej Arčon**, minister brez resorja za Slovence v zamejstvu in po svetu (iz kvote Gibanja Svoboda)

Robert Golob je napovedal tri nova ministrstva (Ministrstvo za solidarno prihodnost, Ministrstvo za podnebje in energijo ter Ministrstvo za visoko šolstvo, znanost in inovacije), a je to spremembo začasno ustavila poslanska skupina SDS s predlago razpisa posvetovalnega referenduma o zakonu o vladi. Nova vlada bo morala počakati 30 dni, da referendumski predlog sprejme ali zavrne in poveča število ministrstev s spremembo zakona o vladi.

Matej Arčon – minister za Slovence v zamejstvu in po svetu

Novoimenovani minister za Slovence v zamejstvu in po svetu se je rodil leta 1972 v Šempetru pri Gorici. Od mladih let je bil aktiven na področju športa, v študentskih letih je bil predsednik Kluba goriških študentov. V politiko je poklicno vstopil leta 1997. Med leti 1998 in 2010 je bil član mestnega sveta Mestne občine Nova Gorica, med letoma 2004 in 2006 podžupan mestne občine, od leta 2007 do 2010 je bil član Državnega sveta Republike Slovenije, kjer je zastopal lokalne interese Goriške. Od leta 2010 do 2018 je bil župan Mestne občine Nova Gorica.

Skupaj z Golobom je bil Arčon eden ustanoviteljev Gibanja Svoboda, ki je zmagala na volitvah. Na listi stranke je kandidiral za parlament in od vseh kandidatov prejel najvišje število glasov (15.271), ker pa je ministrska funkcija nezdržljiva s poslansko, bo moral odstopiti iz državnega zbora.

Novi vladi in ministru Arčonu želimo mnogo uspeha in upamo, da bomo z Ministrstvom za Slovence v zamejstvu in po svetu ohranili odlične stike in sodelovali kakor v preteklih letih.

ASUME EL NUEVO GOBIERNO, PRESIDIDO POR ROBERT GOLOB

Un mes después de ganar las elecciones parlamentarias, el dr. Robert Golob – tras el acuerdo de coalición entre Gibanje Svoboda (Movimiento por la libertad), los Socialdemócratas y la Izquierda – logró formar el 15º gobierno de la República de Eslovenia. “Este gobierno será el más exitoso de todos hasta ahora”, prometió el nuevo primer ministro.

El 1º de junio, luego de un debate de 7 horas en una sesión extraordinaria, la Asamblea Nacional confirmó el equipo ministerial de 17 miembros:

- **Tanja Fajon**, viceprimer ministro y ministro de Asuntos Exteriores (proviene del Partido Socialdemócrata)
- **Luka Mesec**, viceprimer ministro y ministro de Trabajo, Familia, Asuntos Sociales e Igualdad de Oportunidades (proviene de la Izquierda)
- **Danijel Bešič Loredan**, viceprimer ministro y ministro de Salud (proviene del Movimiento por la libertad)
- **mag. Tatjana Bobnar**, ministro de Interior (Movimiento por la libertad)
- **Klemen Boštjančič**, ministro de Finanzas (Movimiento por la libertad)
- **Marjan Šarec**, ministro de Defensa (Movimiento por la libertad)
- **dr. Dominika Švarc Pipan**, ministro de Defensa (Partido Socialdemócrata)
- **Matjaž Han**, ministro de Desarrollo Económico y Tecnología (Partido Socialdemócrata)
- **dr. Asta Vrečko**, ministro de Cultura (Izquierda)
- **Uroš Brežan**, ministro de Medio Ambiente (Movimiento por la libertad)
- **Bojan Kumer**, ministro de infraestructura (Movimiento por la libertad)
- **Igor Papič**, ministro de Educación, Ciencia y Deporte (Movimiento por la libertad)
- **Sanja Ajanović Hovnik**, ministro de Administración Pública (Movimiento por la libertad)
- **Irena Šinko**, ministro de Agricultura, Silvicultura y Alimentación (Movimiento por la libertad)
- **dr. Aleksander Jevšek**, ministro sin cartera, responsable del desarrollo y política de cohesión europea (Socialdemócrata)
- **dr. Emilija Stojmenova Duh**, ministro sin

cartera, responsable de la transformación digital (Movimiento por la libertad)

• **Matej Arčon**, ministro sin cartera, responsable de los eslovenos en el extranjero (Movimiento por la libertad)

Robert Golob anunció la creación de tres nuevos ministerios (Ministerio del Futuro Solidario, Ministerio del Clima y Energía sustentable y Ministerio de Educación Superior, Ciencia e innovación), pero este cambio fue suspendido por el grupo parlamentario SDS (Partido Demócrata Esloveno) con una propuesta de convocar un referéndum sobre la ley de gobierno. El nuevo gobierno deberá esperar 30 días para rechazar el referéndum e insistir con la modificación de la ley de gobierno que permita crear los nuevos ministerios, para lo cual la coalición gobernante tiene suficiente mayoría parlamentaria.

Matej Arčon – Ministro para los Eslovenos en el Extranjero

El recién nombrado Ministro para los Eslovenos en el Extranjero nació en 1972 en Šempeter pri Gorici. Desde muy joven estuvo activo en el campo del deporte, durante sus años estudiantiles presidió el Club de Estudiantes de Gorizia. Ingresó a la política en el año 1997. Entre 1998 y 2010 fue miembro del Concejo Municipal del Municipio de Nova Gorica, entre 2004 y 2006 viceintendente del Municipio, de 2007 a 2010 fue miembro del Concejo Nacional de la República de Eslovenia, en representación de los intereses locales de la región Goriška. De 2010 a 2018 fue intendente del municipio de Nova Gorica.

Fue – junto a Golob – uno de los fundadores del Movimiento por la Libertad, que ganó ampliamente las elecciones parlamentarias. En dichas elecciones fue candidato a diputado y recibió la mayor cantidad de votos de todos los candidatos (15.271), pero debido a que el cargo ministerial es incompatible con el de diputado, tendrá que renunciar a la Asamblea Nacional.

Deseamos muchos éxitos al nuevo gobierno y al ministro Arčon, y esperamos mantener la excelente relación y continuar cooperando con el Ministerio para los Eslovenos en el Extranjero, como en los últimos años.

60-LETNICA SLOVENSKE KATOLIŠKE MISIJE NA ŠVEDSKEM

Vadstena 2022 | 60 - letnica Slovenske katoliške misije Göteborg na Švedskem

Na binkoštno soboto 4. junija 2022 se je pri Sv. Brigiti Švedski in na praznik Sv. Marije Elizabete Hesselblad - obnoviteljice njenega reda (goduje 4. junija), ki je pripeljala sestre Sv. Brigite Švedske nazaj v Vadsteno, - zgodila zahvalna sv. maša ob veličastnem jubileju, ki jo je vodil tukajšnji škof Anders kardinal Arborelius, ki je prejel v dar ob jubileju naše misije in na sebi imel slovenski kardinalski mašni plašč iz Slovenije in to s pravimi čipkami. Na prvi strani so bile tri krone: Matere Božje, Sv. Brigite Švedske ter Sv. Erika, na zadnji strani pa simbol Sv. Duha. i Čudovit dar, ki ga je z mitro dopolnil nadškofov tajnik Boštjan Prevc. Somaševala sva Jožef Drolc, nekdanji narodni dušni pastir in sedanji narodni dušni pastir Zvone Podvinski. Oba prisotna narodna dušna pastirja - skupaj zračunano - sta med rojaki 45 let, kar je dve tretjini od skupnih 60 let, kar slovenski dušni pastirji delujemo med rojaki na severu Evrope, oziroma v tej skandinavski deželi. Deset let od začetka ustanovitve slovenske misije je bil tukaj Jože Flis, ki je iz Pariza prišel med rojake, da jih zbira, da jim služi sv. mašo v maternem jeziku,

da jih poišče, jih med sabo povezuje v narodno skupnost. Pet let pa je prihajal na Švedsko p. Janez Sodja, ki je leta 1974 prvič zbral rojake v Vadstenu. Tako so se začela binkoštna romanja in srečanja rojakov pri sv. Brigiti Švedski. Seveda z namenom, da bi gradili in ohranili svoj materni jezik, krščansko vero živeli tudi v tujini ter na temelju krščanskih in narodnih vrednot ter običajev ohranjali slovensko identiteto. Kajti, kdor spoštuje svoje, bo spoštoval tudi tuje in se integriral v družbo, v kateri je našel svoj novi dom in s tem svojo drugo domovino.

Škof Anders Arborelius je med drugim povedal tudi te misli: da smo Slovenci zgled za druge. Izrazil je veselje, da je lahko z nami praznoval tako visoki jubilej. Rekel je tudi, da je procesija pomembna zato, da lahko drugim pokažemo našo trdno vero in da je Vadstena tisti kraj ki povezuje Slovence na Švedskem, kjer ima svoje središče tudi Sveta Brigita.

Letošnji gostje tega jubilejnega srečanja so bili: naš veleposlanik Njegova Ekselencija g. Edvin Skrt s svojo življenjsko sopotnico g. Klavdijo Petrica. Veleposlanik g. Edvin Skrt je v imenu gospe Dr. Helene Jaklitsch, ministrice in s tem v imenu Urada Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu slovenski katoliški misiji Göteborg

ob praznovanju častitljivega 60. jubileja predal posebno plaketko kot Priznanje in zahvalo za neprecenljiv prispevek h krepitvi slovenske narodne zavesti, jezika, kulture in vrednot za predano duhovno oskrbo slovenske skupnosti na Švedskem. Prav tako je gospa ministrica Dr. Helena Jaklitsch po rokah našega veleposlanika Edvina podelila »švedskemu vagabundu za Gospoda« Priznanje in zahvalo za desetletja požrtvovalno delo in skrb na področju duhovne oskrbe, s čimer je neprecenljivo pripomogel k ohranjanju slovenske verske, narodne in kulturne identitete med rojaki na Švedskem.

Naš veleposlanik g. Edvin je pri slovenski lipi med drugim povedal, da lipa ni samo slovenski narodni simbol, ampak tudi drugih slovanskih narodov. Med njimi tudi Ukrajine, ki je skoraj istočasno kot Slovenija nastopila pot samostojnosti in državnosti. Ob slovesu s Švedske je g. veleposlanik povedal, da je obiskal številne politične osebnosti in se jim zahvalil za priznanje slovenske samostojnosti. Povedal je, da je tudi zaradi slovenskih stalnih protestov na Švedskem, kjer so bili Slovenci še kako vidni, vse to pomagalo k priznanju slovenske državnosti, saj je bila Švedska ena prvih držav Evrope, ki je rekla DA samostojni Sloveniji. Ko bomo peli

Lipa zelenela je, ki je bolj žalostinka, mislite pozitivno, ko gre za vojno v Ukrajini, ki trpi zaradi vojne. Veleposlanik je obljubil, da tudi ko ne bo več veleposlanik, se bo rad vračal k slovenski lipi, pogledal, kako ji gre in jo zalival. Iz leta v leto naj jo Slovenci na Švedskem dobro zalivajo, da bo rasla še naprej. Med drugim je tudi povedal, da poskrbimo, da bodo tudi naslednje generacije Slovencev na Švedskem govorile slovenski jezik in s tem gradile slovensko identiteto.

Sveti maši je sledil pester glasbeni in seveda tudi kulinarčni program ter prijetno druženje in razvedrilo.

Bogpovrni vsem vam, ki ste z nami praznovali! Obilje Božjega blagoslova ter varstva Kraljice Slovenije, Sv. Brigite Švedske, Sv. Marije Elizabete Hesselblad ter bl. A. M. Slomška!

Dragi rojaki, dragi gostje, hvala vsem, ki ste me ob vsej preizkušnji in skrbi prijetno presenetili. Misijski pastoralni svet in pomočnice ter pomočniki, z zaupanjem gremo v naslednje desetletje.

vaš hvaležni švedski vagabund za Gospoda

Zvonko Podvinski

KOLEDAR

24. junija ob 19.00

Občni zbor društva Zedinjena Slovenija

25. junija

Proslava ob Dnevu državnosti in posloilni večer Rast 51 v Slovenski hiši

6. avgusta

PGV Pevsko glasbeni večer

7. avgusta

Misijonska veletombola

OSEBNE NOVICE

KRST

12. junija je bil krščen v cerkvi Nuestra Señora del Carmen, v Ramos Mejia, Oliver Martin Dellacasa Poglajen, četrti otrok Erike in Gabriela. Botra sta bila Gabriela Lavagnino Poglajen in Damijan Poglajen. Krstil ga je p. Roberto Scardamaglia.

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”

“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

BEGUNSTVO

20. junija je vsako leto svetovni dan beguncev. Dan, ko se spomnimo vseh, ki so bili prisiljeni zapustiti svoje domove, ker jim v svoji domovini grozi preganjanje. Zaradi vojne, diskriminacije, ekonomskih razlogov ali podnebnih sprememb je vsako leto na milijone ljudi prisiljenih v beg od doma.

Begunstvo je slovenski skupnosti v Argentini zapisano v srce, vendar tako kot naši predniki tudi sedanja generacija globoko ljubi Slovenijo.

Čeprav Cerkev obhaja svetovni dan beguncev 25. septembra (letos bo že 108. svetovni dan migrantov in beguncev), je papež Frančišek že objavil sporočilo za ta dan, z naslovom »Graditi prihodnost za migranti in begunce«. Sporočilo zaključuje s to lepo molitvijo:

Molitev

Gospod, naredi nas za nosilce upanja, da bo tam, kjer je tema, kraljevala tvoja luč, in se bo tam, kjer je vdanost v usodo, spet rodilo zaupanje v prihodnost. Gospod, naredi nas za orodje tvoje pravičnosti, da bo tam, kjer je izključevanje, cvetelo bratstvo, in kjer je pohlepnost, uspevala vzajemna podelitev.

Gospod, naredi nas za graditelje tvoje Kraljestva

skupaj z migranti in begunci

in z vsemi prebivalci vseh obrobij.

Gospod, naj se naučimo, kako lepo je, če vsi živimo kot bratje in sestre. Amen. Rim, Sv. Janez v Lateranu, 9. maja 2022 FRANČIŠEK

Poročilo UNHCR, Agencije Združenih narodov za begunce, poroča, da se je v zadnjem desetletju število beguncev vsako leto povečalo in je trenutno na najvišji ravni od začetkov beleženja števila beguncev. Do maja 2022 je bilo več kot 100 milijonov ljudi po vsem svetu prisilno razseljenih zaradi preganjanja, nasilja, vojne ali kršitev človekovih pravic.

O begunstvu govorijo tudi pregovori in razni državniki in misleci zadnjega stoletja:

• **Ljubo doma, kdor ga ima.**

(slovenski pregovor)

• **Nihče ne zapusti doma, razen če je dom nevaren kot usta morskega psa.**

(Warsan Shire, britanska pisateljica, pesnica, urednica in učiteljica rojena somalskim staršem v Keniji)

• **Begunce moramo sprejeti ne zato, ker so Američani, ampak zato, ker smo mi Američani.**

(Krish O'mara Vignarajah, ameriška političarka in predsednica Luteranske službe za priseljevanje in begunce)

• **Doma ne greje toplota z ognjišča, marveč sloga med zakoncema.**

(nemški pregovor)

• **Begunci so matere, očetje, bratje, sestre, otroci, z enakimi željami kot vsi drugi, le da je usoda povezala njihova življenja s svetovno humanitarno krizo v obsegu brez primere.**

(Khaled Hosseini, afganistansko-ameriški pisatelj, ki od svojega 15. leta živi v izgnanstvu v ZDA)

• **Hiša ti lahko nadomesti ves svet, ves svet pa ne tvoje hiše.**

(nemški pregovor)

• **Želeli smo obnoviti svoj dom, to je bila naša edina želja. Izgubili smo svoj stari dom, kar pomeni izgubo tal pod nogami; izgubili smo tudi službo, kar pomeni, da smo izgubili občutek, da smo koristni svetu.**

(Hannah Arendt, filozofinja rojena v nemški judovski družini, ki je bila leta 1933 prisiljena zapustiti Nemčijo in je leta 1941 emigrirala v ZDA)

• **Domača gora je najbolj zelena.**

(slovenski pregovor)

• **Kdor reši eno življenje, reši ves svet.**

(Thomas Keneally, avstralski pisatelj)

• **Beguncem ne bo nič preprečilo, da bi sledili svojim sanjam. Zaslužijo si vsak njihov uspeh.**

(Michelle Obama, ameriška aktivistka za človekove pravice in odvetnica, žena nekdanjega predsednika ZDA Baracka Obame)

• **Povsod je lepo, a doma je najlepše.**

(slovenski pregovor)

Izbral: Jože Jan

24 UR
MOLITVE
IN POSTA ZA
DOMOVINO

21. in 22. junij 2022

Naj nas poveže
molitev!

Pridruži se nam v molitvi
21. junija od 18.30 ure dalje na
www.youtube.com/DruzinaMedia

Občni zbor društva
Zedinjena Slovenija

24. junija ob 19. uri v
Slovenski hiši

Convocatoria

DOBRODOŠLI
doma

Ljubljana – Novo mesto

30. junij – 3. julij 2022

68. Misijonska
tombola

7/8/2022

Sprejemamo dobrote in
finančno podporo.
Bodimo velikodušni!
Estamos recibiendo
donaciones de dinero y
premios para la tómbola.
¡Seamos generosos!

Kontaktirajte se s predsednikom svojega doma.
Comuníquese con el presidente
de su asociación.
all / 4

Lučka Makek: 11 3175-0822
Regina Truden Leber: 11 4148 6228
68.misijonskatombola@gmail.com

ZEDINJENA SLOVENIJA PRAV LEPO VABI
SLOVENSKE ROJAKE NA
PROSLAVITEV DRŽAVNEGA PRAZNIKA.

Sobota, 25. junija, ob 19.30
v Slovenski hiši

RAST 51 SE BO POSLOVILA PRED
ODHODOM V SLOVENIJO S PROGRAMOM:
»DVE DOMOVINI, ENO SAMO SRCE«

RAMÓN L. FALCÓN 4158,
BUENOS AIRES - ARGENTINA

Svobodno Slovenijo podpirajo

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE ZA SLOVENCE V
ZAMEJSTVU IN PO SVETU

briganti
PREMIUM LEATHER SHOES

KOPAC S.A.
Fábrica de tubos y envases de cartón

GOLOMAX
SUPERMAYORISTA DE OFERTAS

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

CKC
LABORATORIOS CKC
ARGENTINA S.A.

CA
CONSULTORES
ASOCIADOS

Grupo HZ

oblak®

Priloga s slikami

SPOMINSKA PROSLAVA V SLOVENSKI HIŠI

Slike: Matjaž Godec

SPOMINSKA PROSLAVA V SLOMŠKOVEM DOMU

Slike: Matjaž Godec

SPOMINSKA PROSLAVA V HLADNIKOVEM DOMU

Slike: Denise S. Orué